

Nr. 144. i Follethingets Forhandlinger.

44de Møde. Ordentlig Samling, 1869-70

228 1ste Beh. af Forsl. t. Best. om Medf.

af Udv. ang. Lov af 6te Juli 1867

skulle overlægges, og den store Byde, man paa lægger disse Stene ved en Taxation, den skal afgive en Maalestof for, hvad den Sten skal betale, hvis han vil benytte sin Eiendom paa en anden Maade end den der hidtil har været den berettigede. Dertil kan han faa Udgang, mod at han svarer en saadant Afgift, men her er ikke Tale om at forstyre nogen Mand i den berettigede Brug af hans Eiendom, og det maa jeg paa det Stærkeste fremhæve, thi det er den røde Traad, der gaar igjennem denne Sag, at der med Hensyn til Demarcationsterrainet er en Forskjel mellem den berettigede Brug af Eiendom og den uberettigede. Disse to Ting ere ikke eensbetydende, det er ikke det samme, om en Mand har sin Eiendom liggende som Hæve, hvilket er en berettiget Brug, eller om han har bygget derpaa, enten uden at søge Tilladelse eller imod et Revers. Har han gjort det imod Revers, saa er det ganske vist derved blevet en berettiget Brug, men Reverset gaar ogsaa ud, paa at han ikke derpaa kan begrunde nogen som helst Ret til at forlange, at Bygningen skal blive staaende. Det er den berettigede Brug, det gjælder om at føre Alt tilbage til, og naar det er Medlem udtalte det Duffe, at det Forhold, som have været paa Demarcationsterrainet, maatte faa Ende, saa er jeg fuldstændig enig med ham, men det kan ogsaa kun ske derved, at den bliver en Ende paa den uberettigede Brug af Eiendommen, og at vi altsaa komme tilbage til den berettigede Brug. Jeg vender tilbage til det Andragende, der foreligger det høieste Thing. Andrageren siger, og det refererer sig til Noget, som jeg allerede tidligere har berørt. Ikke nok altsaa at Commissionen i to Gange lader mig betale for den Fordeel, det mulig kunde blive for min Eiendom at have Facade imod Gaden, men den konimer ved sin ovennævnte Bærdiansættelse til et saadant Resultat, at Afhændelse vil blive umulig, og jeg har saaledes ved Bærdiforsøgelsen opnaaet, at medens jeg tidligere dog vilde kunne have afhændet min

Eiendom til en taalelig Pris, saa vil jeg nu aldeles ikke kunne sælge, og Statskassen vil selvfølgelig ogsaa gaar glip af den forventede og ved Lovens tilføjede Indtægt. Denne Mand's Eiendom var tidligere formodentlig mellem 30,000 og 40,000 Rd. værd, i derefter blev en Deel af Eiendommen exproprieret, der blev affuttet Betjening og som Folge deraf blev hans Eiendom mere værd; den er nu 40,000 Rd. værd, og han har faaet 2,029 Rd. i Erstatning for den Ford, han har afgivet. Denne Mand lader nu denne Eiendom taxeres, og den bliver af Stadens Taxationsmænd taxeret til 40,000 Rd. Nu siger han, at han paa ingen Maade kan sælge denne Eiendom, som om der laa en Byrde af 226,000 Rd. paa den, men det er der jo ikke Tale om, der ligger ikke en eneste Byrde paa denne Eiendom, som ikke har ligget der forveien. Stenen kan ganske vist ikke gøre en uberettiget Brug af Eiendommen, men derpaa kan han ikke begrunde noget Retts eller Billighedskrav. Med Hensyn til en herhenhørende Uttring af Andrageren skal jeg kun oplyse, at den berøver paa en fuldstændig Misforstaaelse. Andrageren betaler Fordelen ikke to Gange, men han betaler den i to Mater. Ved Expropriationen fradrages den Fordeel, som Matriculnummeret har af den forøgede Udgang, og der Servitutet, og ved Bærditaxationen med Hensyn til Byggefriheden angives der, hvormeget mere den med forøgede Udgangsveie forsynede Eiendom vinder ved dernæst at blive byggefri. Det er altsaa to ganske forskjellige Operationer. Hvad nu Byggefrihedens Schwæpelse angaar, og hvad den Bærdiforsøgelse angaar, som er blevet udfundet af den dertil nedsatte Commission, som vel at mærke er sammensat i Overensstemmelse med Lovens Blydende, skal jeg tillade mig at oplyse, at Tanken paa ingen Maade har været, at hele Demarcationsterrainet paa engang skulde bebygges. Tanken har været den, at efterhaanden, som Byggelysten vendte sig til den ene eller til den anden Deel af dette Terrain, saa kunde Stenen er